

ՄԱՀ ԳՐԻԳՈՐ ԳՅՈՒԼՅԱՆԻ
(1912—1974)

Ծանր ու երկարատև հիվանդությունից ապաքինվելուց հետո, ապրիլի 27-ի լույս 28-ի գիշերը, 62 տարեկան հասակում, հանկարծամահ եղավ հոգևոր ճեմարանի վաստակավոր դասախոս, Մայր Աթոռի և Էջմիածնի Վերստուգիչ հանձնաժողովի և Արարատյան հայրապետական թեմի թեմական ժողովի նախկին անդամ, բանաստեղծ և գրականագետ Գրիգոր Գյուլյանը:

Հանգուցյալը ծնվել է 1912 թվականի հունվարի 13-ին Կիլիկիայի Սիս քաղաքում, արհեստավորի ընտանիքում:

1921 թվականին ծնողների հետ տեղա-

հանվելով Կիլիկիայից, հաստատվել է Լիբանանի Բեյրութ քաղաքում և տեղի ս. Նշան ազգային վարժարանում ստացել իր նախնական կրթությունը: 1927 թվականին ավարտելով ազգային վարժարանը, իր ուսումը շարունակել է Բեյրութի «Միսիոն Լա-իկ» ֆրանսիական լիցեյում:

Այնուհետև հանգուցյալը եռանդուն կերպով և ջերմ սրտով Լիբանանում նվիրվել է հայ կրթական, մշակութային, գրական ու հասարակական, հրապարակախոսական գործունեության:

1930 թվականից սկսած զբաղվել է գրականությամբ: Աշխատակցել է Ա. Չոպանյանի «Անահիտ», ապա Բեյրութում հրատարակվող «Ծիածան», «Հայ գիր», «Նոր ուղի» գրական հանդեսներին:

Նույն տարիներին Գրիգոր Գյուլյանը Բեյրութում հրատարակվող «Զարթոնք» և «Արարատ» օրաթերթերին բերել է իր մասնակցությունը ազգային-հայրենասիրական շնչով տոգորված բազմաթիվ հոդվածներով և ակնարկներով:

1946 թվականին ընտրվել է Բեյրութի հայ ազգային երեսփոխանական ժողովի անդամ:

Նույն թվականին հայրենադարձվել է մայր հայրենիք և բնակություն հաստատել Երևանում՝ աշխատանքի անցնելով Երևանի կոոպերատիվ տեխնիկումում որպես գրադարանի վարիչ և ֆրանսերեն լեզվի դասատու, մինչև իր մահը:

1954—1960 թվականներին սովորել է և գերազանց դիպլոմով ավարտել Երևանի հեռակա մանկավարժական ինստիտուտը՝ հայոց լեզվի և գրականության մասնագետի որակավորումով:

1958—1959 ուսումնական տարում հրավիրվել է ս. Էջմիածնի հոգևոր ճեմարան՝ դասախոսելու հայոց լեզու, հայ ժողովրդի պատմություն և եվրոպական գրականության պատմություն: Նա հոգևոր ճեմարանում, մինչև իր մահը, նույն եռանդով և

ողևորությանը շարունակել է իր ուսումնա-
դաստիարակչական աշխատանքները:

Հանգուցյալը երկար տարիներ եղել է
«Էջմիածին» ամսագրի սիրված աշխատա-
կիցը:

1968 թվականին Մայր Աթոռում գումար-
ված ազգային-եկեղեցական ժողովում ըն-
տրվել է Վերստուգիչ հանձնաժողովի ան-
դամ:

Մայր հայրենիք վերադառնալուց հետո,
1946 թվականին, Գրիգոր Գյուլյանը հրա-
տարակում է «Հայրենիք» խորագրով բա-
նաստեղծությունների մի ժողովածու, որ-
տեղ արտահայտված են նրա «խորապես
զգալուն, թրթռուն, դաշնակավոր հոգիի»
անկեղծ ու ջերմ սրտի, հայրենասիրությանը
և մարդկային խորը զգացմունքներով թա-
թալուն «անձնադրոշմ երգերը», խոհերն ու
ապրումները:

1969 թվականին Երևանում լույս է տես-
նում Գյուլյանի երկրորդ ժողովածուն՝
«Կյանքի մեջեն»-ը, որը պայծառ վկայու-
թյունն է բանաստեղծի, ճշմարիտ հայրենա-
սեր քաղաքացու և հայ մարդու ընդգծված
անհատականության, նրա իմացական հա-
սունության, հոգու պայծառության, հա-
վատքի ու համոզմունքների, ժողովածու,
որը և միաժամանակ ամբողջացնում է բա-
նաստեղծ-մտածող Գյուլյանի գրական կեր-
պարը:

Անակնկալ մահը անգթորեն կտրեց քնա-
րական հարուստ ներքնաշխարհ ունեցող
խոհական բանաստեղծի ու հմուտ գրակա-
նագետի, հոգատար ու անկեղծ բարեկամի,
ազնիվ, հավատավոր հայ մարդու կյանքի
թելը, որ դեռ լեցուն էր երգերով, լույսով,
խոհերով, կյանքի սիրով, հայրենիքի պաշ-
տամունքով:

Հայոց Հայրապետը նույնպես արդարո-
րեն բաժանում էր Մայր Աթոռի և մանա-

վանդ հոգևոր ճեմարանի կրած մեծ կորուս-
տը, հայրապետական իր աղոթքն ու օրհ-
նությունն արտահայտելով Գյուլյանի սգա-
կիր ընտանիքին ուղղված հետևյալ ցավակ-
ցական հեռագրով.

«Այսքան վաղաժամ մահը դասախոս Գրի-
գոր Գյուլյանի, խոր վիշտ է պատճառում
մահ Մեզ: Մայր Աթոռն և հոգևոր ճեմարա-
նը կորցնում են հմուտ ու նվիրյալ մի դաս-
տիարակի, որը հարազատորեն հայկական
ոգեկանության ներկայություն էր հանդիսա-
նում սուրբ Էջմիածնում՝ ջերմապես զնա-
հատված բոլորիս կողմից: Նրա վաստակը
և պայծառ հիշատակը Մենք չենք մոռանա:

Թող Աստված քաղցրությամբ ընդունի և
հավետ լուսավոր պահի Գրիգոր Գյուլյանի
ազնիվ հոգին»:

Ապրիլի 29-ին, երկուշաբթի օրը, Մայր
Աթոռի միաբանության, հոգևոր ճեմարանի
ուսանողության մասնակցությամբ և եկեղե-
ցական արարողությամբ, աղոթքով ու խրն-
կով կատարվում է հանգուցյալի թաղումը:
Դամբանականներ են խոսում հոգևոր ճե-
մարանի տեսուչ տ. Արիս ծ. վրդ. Ծիրվան-
յանը, «Էջմիածին» ամսագրի խմբագիր Ա.
Հատիտյանը, դասախոս Ս. Անթուսյանը և
ուրիշներ:

Գրիգոր Գյուլյանն իր գիտակցական ողջ
կյանքը նվիրել է հայ մշակույթի, հայոց վե-
րածնված հայրենիքի և իր պաշտելի հայ
ժողովրդի ծառայության գործին և, որպես
աղուպիսին, վայելել է ամեն տեղ խորապես
ու ամբողջական կերպով իր շրջապատի,
աշխատանքային իր ընկերների սերն ու
հարգանքը:

Հանգիստ մեր սիրելի, մեր ազնիվ, հո-
գատար ու զգալուն Գրիգոր Գյուլյանի ու-
կորներին: Հայրենի հողը թող թելթել գա
վրադ,

Սիրելի և անմոռանալի բարեկամ:

